

Sygn. akt V CSK 576/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T.W.

przeciwko Szpitalowi Wojewódzkiemu w O. Sp. z o.o.

o zapłatę i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 29 maja 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny we W. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 grudnia 2016 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2013 r., jedynie w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania, a w pozostałej części oddalił apelację pozwanej.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę określoną jako niewłaściwe zastosowanie przepisów przedstawionych w ramach podstaw kasacyjnych. Uzasadnienie wniosku prowadzi do konkluzji, że w istocie chodzi o przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi, w ocenie skarżącej, pokazuje przyjęcie jej odpowiedzialności za zakażenie powoda gronkowcem złocistym podczas jego pobytu w szpitalu i leczenia także operacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania wymaga wskazania na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce

wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.; z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala na stwierdzenie, że spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się skarżąca. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. Brak w nim przekonywującego wywodu prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Nie zostały przedstawione argumenty dla poparcia tezy o tak rozumianej oczywistej zasadności skargi, a skarżąca skupiła się na przedstawieniu własnego przekonania o popełnieniu niedopuszczalnych nieprawidłowości. Podkreślenia wymaga, że niedopuszczalne są zarzuty związane z domniemaniem faktycznym (art. 231 k.p.c.), wobec wyłączenia takiej możliwości przez art. 398³ § 3 k.p.c., ten przepis ten jest środkiem pozwalającym ustalić określony element stanu faktycznego, konstruowany z uwzględnieniem reguł z art. 233 § 1 k.p.c., a tym samym należy do kręgu czynności dotyczących ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Odnosi się to również do wymienionych we wniosku dowodów.

W wielu orzeczeniach Sąd Najwyższy analizował i rozważał problematykę odpowiedzialności za zawleczenie choremu podczas leczenia szpitalnego zakażenia, które nie było przyczyną pobytu w danej jednostce służby zdrowia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1998 r., I CKN 786/97; z dnia 6 listopada

1998 r., III CKN4/98; z dnia 28 września 2005 r., I CK 114/05; z dnia 4 listopada 2005 r., V CK 182/05; z dnia 28 listopada 2007 r., II CSK 285/07; z dnia 19 marca 2008 r., V CSK 491/07; z dnia 17 listopada 2010 r., I CSK 67/10; z dnia 5 kwietnia 2012 r., II CSK 402/11; z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 353/13, niepublikowane), przy uwzględnieniu konieczności stosowania wysokiego stopnia prawdopodobieństwa, wobec braku realnych możliwości udowodnienia związku przyczynowego. W odniesieniu do wymienionych przepisów art. 430, art. 442 § 2, art. 445 § 1 w związku z art. 415 k.c. i błędnej wykładni art. 6 k.c., brak argumentów wskazujących na to, że ich zastosowanie w kontekście podstaw skargi i motywów zaskarżonego wyroku stanowi konsekwencję rażących błędów w wykładni i subsumcji. Powołana przez skarżącą podstawa wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w rzeczywistości nie zaistniała.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj

a.ł.